

obaja vrst četrtlet in poltina vred all v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 25 din., po listu 12-50 din., četrtlet 5-30 din. Izven Jugoslavije 60 din. Naročnina se pošlje na upravištevno "Slovenski Gospodar" v Mariboru, Koroška cesta 3. List se dopušča do odpuščanja. Naročnina se plačuje v naprej.
Redna izdajanja št. 115.

Posamezna številka stane 1 din.

Poštnina plačana v gotovini.

Uredništvo je v Mariboru, Koroška cesta št. 3. Redno prsti se ne vračajo. Upravištevno sprejema naročnine in serije in reklamacije. Cene literarnih po dogodovoru. Za večkratne ogled primeren popust. Neopredeljene reklamacije se pošiljajo prosto.
Četrtletna redna izdajanja urada Ljubljana št. 10.800. Telefon Interurbna št. 265.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

2. številka

MARIBOR, dne 11. januarja 1923.

57. letnik.

Samostojni proglas ali brezuspešno pranje samostojnih zamorcev.

Samostojna kmetijska stranka je izdala na slovensko ljudstvo volilni proglas, ki je ravnotako dolgočasen, kakor vsi mrmrivi Mirmolje in Zlobudrivi Drofeniki. Ako se z njim nekoliko pečamo, ne storimo tega iz razloga, kakor da bi mu pripisovali kakšno vrednost. Prihraniti hočemo našim ljudem neprijeten posel, da bi čitali to neumno kolobocijo, kateri se na prvi pogled pozna, da jo je sestavil eden izmed onih samostojnih kmetijskih strokovnjakov, ki tako slavno in blagonočno delujejo za propad slovenskega kmetijstva.

Samostojni proglas naševe zasluge samostojnih poslancev za interese podeželskega ljudstva. Na čelo teh zasluge stavijo samostojni sami, da so vstopili v vlado, ker se tam reže kruh pravice. Radi verujemo, da se je ministru Puclju in samostojnim poslancem rezal v Beogradu dober kruh. Dvomimo pa, da bi to bil kruh pravice. Samostojneži so prišli do vladnega kruha s tem, da so prodali slovenske pravice beogradskemu centralizmu. Prišli so do vladnega kruha z lažjo in izdajstvom, in zato njihov kruh ni bil pravičen. Od beogradskega kruha je Puclj obogatel, Drofenik si je pomnožil svoje tisočake, Mirmolja, ki je prej v gospodarskem oziru bil pravi nemanič, si je kupil veliko posestvo v S. Ilju v Slov. gor., posavski prejšnji nemanič Urek pa si je postavil novo enonadstropno hišo. Evo, kako je beogradski kruh pravice prijal samostojnežem!

Za slovenske kmete pa so samostojni v Beogradu rezali kruh krivice. Ena krivica za drugo, nezgoda za nezgodo, udarec za udarcem, eden hušji ko drugi je zadel slovensko ljudstvo, zlasti podeželsko ljudstvo, od zgoraj do spodaj: mesarji in mešetarji v Beogradu odtočevali njegovo usodo. Veliki gospodarski uspehi samostojnežev za slovenskega kmeta in obrtnika so med drugimi naslednji: zemljiški davek se je podetvoril, dohodninski davek podesetoril, pridobninski davek početvoril, hišno-razredni davek potrojil, upeljal davek na vozove, s katerim se še zdaj vznemirja tudi kmeto ljudstvo. Posredni davki so dosegli prej nezasišano višino. Trošarina na sol, kavo, sladkor se je povišala na preko 100 odstotkov. Vse takse in pristojbine so se zvišale za 100 do 200 odstotkov. Za kupne, prodajne in odnajne pogodbe nepremičnin so pristojbine povišane na 6 odstotkov, kar bodo kmeto posestniki prav težko občutili. Kako hudo zadevajo takse in pristojbine vse, zlasti nižje sloje delovnega ljudstva, se vidi iz tega, da so leta 1920 znašale 81 milijonov, leta 1921 že 227 milijonov dinarjev, leta 1922 pa še več. Trošarina je porasla od 19 milijonov dinarjev leta 1919 na 377 milijonov leta 1921; carinski prihodi od 111 milijonov leta 1919 na preko ene milijarde dinarjev leta 1921. Torej čim dalje so bili samostojneži na vladni, tem bolj so rasti vsi neposredni in posredni davki.

V davčnih vprašanjih, tako zatrjuje samostojni proglas, je imelo podeželsko ljudstvo stalno v nas svojo najmočnejšo zaslombo. Kakšna je bila ta zaslomba, pa

dokazujejo te-te številke: do 10. oktobra 1921 je bilo Srbiji in Črnigori predpisanih 149 milijonov dinarjev davka, štirikrat manjši Sloveniji pa skoro ista svota 145 milijonov dinarjev. Te številke jasno kažejo, komu so samostojneži bili v zaslombi in kako so delali za izenačenje davkov v celi državi. In pri tem so samostojneži tako nesramno drzni, da se upajo v Beogradu in doma pripovedovati, da Slovenija ne spravi skupaj toliko davkov in sredstev, da bi mogla kriti vse stroške svoje uprave. Kako so se samostojneži v Beogradu preobjedli kruha pravice za Slovence!

Pucljeve zasluge za znižanje izvozne carine na živino, oziroma svinje, pojasnjuje dejstvo, da je v drugi polovici leta 1922, ko je torej Puclj še bil poljedelski minister, znašala izvozna carina za žive svinje 1000, 2000, 2800 dinarjev, za zaklane do 1400 dinarjev. Ko pa je Pašič z odločno brco postavil samostojneže pred vrata ter je Puclj moral s kislim obrazom oditi iz ministristva, se je carina znižala pri živih svinjah na 600 din. po komadu ali 450 din. za 100 kg, pri zaklanih na 400 din. za 100 kg, pri soljenem mesu celo na 150 din.

Samostojni proglas tudi beleži Pucljevo zaslugo, ki si jo je za slovensko vinogradništvo pridobil s trgovsko pogodbo s Čehoslovaško. V istini pa je ta pogodba najhušša obsodba nesposobnosti Puclja in njegovih strokovnjakov. Čehi so v tej pogodbi, s katero se Puclj toliko baha v svojem lovu po namišljenih zaslugah, dosegli, da je naša država znižala uvozno carino na češko pivo, Puclj pa v svoji nespretnosti ni mogel doseči, da bi bili Čehi znižali uvozno carino na naše vino. Ker so se Čehi branili odpraviti tudi druge zapreke za uvoz našega vina na Češko, bo Pucljeva vinska pogodba s Čehoslovaško ostala samo na papirju, slovensko vino pa bo ostalo doma. Lepa zasluga samostojnežev, za slovensko vinogradništvo!

Steber Slovenije, kakor imenuje ta najnovejši samostojni volilni proglas Pucljevo mesarsko-mešetarisko stranko, se more ponašati ne samo z gospodarskimi veleuspehi, marveč tudi z svojim delom za centralistično ustavo in za vse zakone, ki so v zvezi z ustavo. O, ti uboga Slovenija, ako bi se morala opirati na takšen steber, kakor je Samostojna kmetijska stranka! Ta stranka je izpodkopala temelje Slovenije in njene moči. Ta stranka je v zvezi z demokrati oropala slovensko ljudstvo zadnjih ostankov avtonomnih pravic, ter jih vse vrgla v žrelo centralizma. Brezdno Slovenije: to je njeno pravo ime! V to brezdno bi radi treščili slovensko narodnost s katoliško vero vred.

Proglas povdarja, da samostojni nosijo versko misel globoko v srcu. Njihova dejanja v istini kažejo, da je ta misel, ako je sploh v njihovih srcih, zakopana do najzadnje globine, da ne pride od nje na dan ne najmanjši žarek, ne najslabša iskrica. Kako globoko je verska misel zasidrana v njihovih srcih, dokazuje njihovo sodelovanje in njihova sokrivda pri zapostavljanju pravic katoliške cerkve in katoliškega ljudstva. Niti z mazincem niso genili, marveč pritrjevalno, kimali, ko so se katoliški duhovniki metali iz sol v Vojvodini, ko so se preganjali Marijine družbe med dijaki v Bosni in na Hrvatskem, ko se je državni denar trošil v obilni

meri za pravoslavne namene, dočim so se katoliški duhovščine trgale še tiste borne podpirne svote, ki so jih bile obljubljene in namenjene. Z demokrati vred so ubili zadnji vpliv slovenskega katoliškega kmeta na slovensko šolstvo, katero so popolnoma usuznjili komandi svobodomiselnega učiteljstva. Puclj ima to veliko uslugo za versko misel, da je s srednjo kmetijsko šolo v Mariboru ustanovil prvo šolo v Sloveniji, kamor je katoliškemu duhovniku zabranjen pristop. Prva docela brezverska šola v Sloveniji je ustanova samostojnežev.

Tako so samostojneži med našim ljudstvom najhušje obsojeni s svojimi dejanji. Zla njihova dela kličejo po maščevanju. In slovensko ljudstvo se bo maščevalo nad sebičnimi izdajalci slovenske narodnosti in njenih pravic. Maščevalo se bo nad tistimi, ki so obljubljali kmetiska nebesa, pa so prinesli gospodarski pekeli. Maščevalo se bo nad onimi, ki so obetalji slovensko samostojnost, pa so ljudstvu prinesli politično sužnjost. In s tem maščevanjem bo popravilo usodno napako in veliko pregreho, ki jo je storilo 28. novembra 1920. Dne 18. marca 1923 bo ta obračun izvršen in usoda samostojnih varalic bo zapečaten.

Naj se samostojni še toliko trudijo z besedami oprati svoja dejanja, to delo je brezplodno. Zamorca ne more oprati, da bi postal bel in najsi ga še toliko pereš z najfinejšim in najbolj duhtečim milom. Zamorec ostane zamorec. Samostojni zamorec ostane zamorec in varalica, naj se umiva, kolikor hoče. Dejanja so samostojno stranko oblatila in tega blata ji ne odzame nobeno čistilno sredstvo. Dan pred sv. Jožefom bo med našim narodom izvršeno ono veliko čiščenje, ki je nujno potrebno za našo narodno ozdravljenje.

Dve veliki nalogi v tem letu.

K novemu letu si želimo vse dobro in prijetno; toda veliko važnejše je, da se zavedamo nalog in se dobro lotimo dela, da jih izvršimo. S tem si sami priborimo srečo, katero si sicer samo voščimo, ker uresničujemo pregovor: «Pomagaj si sam in Bog ti pomaga!»

Letos imamo v javnem življenju v naš prid izvršiti dve veliki in važni nalogi: meseca marca moramo pametno in dobro izvršiti volitve, meseca avgusta pa največji in najsijajnejši shod, kar jih je slovensko ljudstvo imelo: tretji katoliški shod v Ljubljani. Ako pa hočemo katero reč dobro izpeljati, se moramo njene važnosti v polni meri zavedati.

Zakaj so neizmerne važnosti te volitve?

Volitve v marcu so naravnost nepreračunljive važnosti za vse slovensko ljudstvo, pa naj bo potem posameznik kmet, delavec, obrtnik, trgovec ali uradnik, naj bo mešan ali vaščan. Odločilo se bo namreč, ali bomo sami svoji gospodarji na slovenski zemlji, ali pa bomo gospodarsko, politično in v izobrazbi sami sebe obsodili na prostovoljno podložništvo, hlapčevstvo in smrt. To ni pretirano, temveč dobesedno resnično. Še enkrat se bo odločevalo namreč o tem, ali naj Slovenci in Hrvatje bomo srbskemu Beogradu podložni davkoplačevalci, ali pa si gospodarimo vsak za sebe. Če se bomo sedaj cepili, če bomo šli tudi tokrat raznim

V libijski puščavi.

Roman.

Angleški spisal A. Conan Doyle.

«Poglejte!» je dejal tovarišu. «Vojaško spremstvo imamo danes!»

«Videl sem!»

«Smešno!» je zaničljivo krillil z rokami Francoz. «Sama komedija, dragi Headingley! Saj pravim, da derišev ni! Sama narečena, plačana komedija! — Čemu pa gredo tile vojniki z nami, dragoman, — he?» se je obrnil k Mansurju.

Vsem biti vse in se prilagoditi naziranju vsakega posameznega izmed svojih izletnikov, to je bil Mansurjev poklic. Zato se je najprvo previdno ozrl naokrog, če ga kje ne slišijo Angleži, in ko je videl, da že lezejo na osličke, je dejal:

«Seveda je smešno, gospod! — Pa kaj hočete? Vojniki nas morajo spremljati po izrecnem naročilu egiptovske vlade!»

Fardet je skomignil z rameni in mrmral nekaj o egiptovski vladi, ki da ni egiptovska, ampak angleška, in je molčal.

Družba se je spravljala na osličke.

V Egiptu mora vsak popotnik hočeš nočeš jezdit. Ne konja sicer, vsekakor pa oslička ali celo kamelo — vsaj tisti, ki misli iti na daljši izlet po puščavi. Zato jezditjo v Egiptu tudi taki, ki še nikdar poprej niso sedeli na hrbtu jezdne živali. In pogled na te uboge žrtve turistovskega veselja in športa, kadar se zažene osel v

svoj drobnonogi skok, pogled na te gugajoče se postave, ki se krčevito oklepajo sedla in so vkljub temu v neprestani nevarnosti, da jih žival kje izgubi, ti strahotni obrazi in plašni kriki, — to je prizor, ki ga menda težko kje drugje vidiš —

Pa med našimi izletniki je bilo tudi par dobrih jezdec.

Belmont je udobno in košato sedel na drobnem bellem oslu in mahal s klobukom svoji ženi, ki je stala ob pregraji «Kleopatre». Cochran je sedel ravno kakor h kolu privezan, roko je držal nizko, glavo po koncu, pete navzdol — prav po vojaško. Za njim je prihajal malomarni diplomat, prezirno in s povešenimi očmi, kot bi puščava ne bila vredna, da jo pogleda.

In za temi «izšolanimi» jezdec se je poganzjal trop začelnikov preko obrežnih skal in gramoza, v najrazličnejših oblikah strahu in groze in obupa. In za vsakim jezdecem je tekal zagorel, bosopet pobalin-gonjač in vpil na vse pretege in tolkel ubogo žival po hrbtu, po nogah, kamor je priletelo, in jo priganjal k še hitrejši naglici.

Spodaj ob bregu pa je ležala «Kleopatra» v svežem jutranjem blesku in beli žepni robec gospe Belmontove je mahal zadnje pozdrave izletnikom, izginjajočim za valovitimi peščenimi griči libijske puščave, in široki Nil je tiho in sanjavo valil svoje rjave valove v dolgih vijugah po dolini navzdol, — tja kjer so se v megleni daljavi, pet milj oddaljene, belile na črnkastih skalah zunanje, skrajne utrdbе Wadi Halfe, angleške obmejne postojanke —

«Ah, — kako krasno!» je vzkikala živahna Sadie, ko je njen osliček ubral nekoliko mirnejše korake. «Po-

vejte, ali ni to prelepo —? Moj osliček drobi tako srčkavo svoje korake, da je prav zares užitek, sedeti na njem! In moje sedlo je imenitno! — Ali ste že videli kedaj tako lepe naveške in okraske, kakor jih ima moj osliček krog vratu —? Ne smete pozabiti, gospod Stephens, da naredite izvleček VZ oslička! — Ali ni to pravilna uradna angleščina —?»

Stephens je pogledal v mladostno mični živahni obraz, ki je tako šegavo in poredno zrl vanj izpod drobnega koketnega slamnika, in želel si je, da bi jej mogel odgovoriti in jej povedati z njenimi lastnimi živahnimi besedami, kako lepa je in dražestna. Pa plah človek je bil in bal se je bolj ko vsega drugega na svetu, da bi se osmešil pred njo ali pa jo razžalil in s tem uničil prijateljstvo, ki ju je vezalo.

Le skromen smehljaj je izražal njegova čustva.

«Zdi se, da ste zelo srečni!» je dejal.

«Ah —! Kdo bi ne bil srečen v tem suhem, čistem zraku, pod temle krasnim modrim nebom, ko jezdi tako imenitnega oslička preko mehkega finega peska —! Prav vse imam, kar potrebujem za svoje srečo!»

«Vse —?»

«No — vsaj to, kar v tem trenutku potrebujem —.»

«Gospodična, vi si še pač vendar nikoli niste izkusili, kaj se pravi biti žalosten —?»

«Ah —! Kadar se me loti žalost, takrat sem neizrekljivo žalostna. Sedela in jokala sem dneve in dneve, ko sem bila še v zavodu, in tovarišice so bile kar nore, tako so bile radovedne, zakaj jočem, in tako krčevito so ugibale, zakaj jim nočem povedati vzroka svoje žalosti. Pravi vzrok pa je bil ta, da niti sama nisem vedela, zakaj sem žalostna. — Saj veste kako je,

političnim sleparjem, goljufom in častihlepnežem na lim, potem smo nezrela deca, ki res rabi varušvo drugih in prav je, če nas bičajo ter ravnaajo z nami po svoji mili in dragi volji!

Dobro pomislite.

Ako hočete biti sami svoji gospodarji, ako hočete, da bi delali kakor črna živina, pa bi ničesar nazadnje od tega ne imeli, potem imate samo eno pametno pot, ki je dosegljiva, dobra in poštena ter vam zajamči gospodarsko življenje in svobodo, to pa je pot Slovenske ljudske stranke, odnosno Kmetijske zveze. Spomnite se na vse, kar se je v davčnem oziru, v vojaškem oziru, v centralistični korupciji ali brezmejni zlorabi državne uprave zgodilo posebej po krivdi samostojnih in demokratskih poslancev zadnje dve leti in upravičeno je vprašanje, ali zamorejo svinje v vrtu slabše gospodariti, kakor so gospodarili ti ljudje? Sedaj v marcu pri volitvah boste sami podpisali in sami izrekli sodbo, ali ste s takšnim gospodarstvom in takšno ureditvijo države zadovoljni ali ne, ter hočete drugačno! Kar boste izbrali, to boste imeli.

Leđ se udara!

Gotovo ste že sami videli, kako se včasih vpogiba in vdere pod nepredvidnežem leđ, da ta izgine za vedno v vodi, ali pa se vsaj pošteno shladi. Tako se udara sedaj leđ pod nami Slovenci. Sedaj smo se dve leti pošteno skopali in shladili v mrzli vodi, pošteno smo plačali svojo nepredvidnost in nepremišljenost. Ali namesto da se sedaj lepo posušimo in zgrejemo ter rešimo neprilik in težav, pa že poslušamo stare zapečljive in seveda še bolj nove, ki nas vabijo nazaj na slab leđ in s tem v nesrečo. Celo o oslu pravijo, da gre samo enkrat na leđ! Bo slovenski volilec slabši kakor osel in bo šel dvakrat ali večkrat, da telebne in še utone?! Slabši kakor osel so, ki še verujejo raznim Kukovcem, Novačanom, Mermoljcem in njihovim plačanim agentom in časopisom. Upajmo, da ne svarimo zopet zastoj.

Druga važna naloga

v naši slovenski javnosti je velik katoliški shod, ki ga nameravamo imeti letos v avgustu v Ljubljani. Ta shod naj bi bil zaključek dosedanjih krajevnih katol. shodov in obenem največja in najodločnejša manifestacija moči in volje krščanske, katoliške Slovenije.

V državi nam zapostavljajo katolike in dajejo prednost pravoslavju. Brezverci, framasoni izpodkopljujejo v naši državi temelje krščanske družine, krščanske vzgoje. Ni ga potrebnega poštenja in ne reda v človeški družbi, ker ni več pravega krščanstva v srcih tistih, ki odločujejo in gospodarijo. Prepeljati vse naše zasebno in javno življenje s pravim krščanskim duhom, napraviti si račun o preteklem in proračun za bodoče o vsem našem gospodarskem, političnem, kulturnem in vzgojnem delu, o mnogovrstnih naših organizacijah, ki vse končno služijo enemu najvišjemu in najlepšemu cilju, izraženem v dveh Odrašenikovih zapovedih ljubezni, vse to je namen letosnjega slovenskega kat. shoda.

Zavedajmo se: ne bo v našem javnem življenju boljše, ako ne vzgojimo ljudi, da bodo imeli živo vest, d bo opominjala in vodila uboge sloje ravnatoka kakor kronane in nekronane poglavarje držav!

Kako hočemo ravnati?

Ako hočemo velike naloge dostojno in dobro izvršiti, se moramo njih važnosti popolnoma zavedati in potem temeljito pripraviti na delo. Ko začnemo, moramo biti vztrajni in trdni ter neizprosni. Če je vredno nasprotnikom, boriti se za slabo in temo, koliko bolj je vredno boriti se nam za pametno, dobro in plemenito. Zmaga pa tisti, kdor zmaga hoče. —Filpov—

Zbirajte za volilni sklad!

če leže človeku kakor — kakor velika črna senca na dušo in če ne veste ne zakaj ne odkod. — pa trpeti morate in žalostni morate biti —.

«Ampak prava, resnična nesreča vas še nikdar ni doletela —?»

«Ne, gospod Stephens! Tako srečna sem bila vse svoje življenje! In če pogledam nazaj v svoje pretekle dni, moram reči, da še res nisem imela pravega vzroka za žalost.»

«Upam, gospodična Sadie, — in Bog daj! — da bi isto mogli reči, ko boste imeli leta svoje tete —! Ampak zdi se mi, da me kliče.»

«Veste, gospod Stephens, je vpila gospodična Adams in se nevarno zibala na visokonomem košenem oslu, «veste, želim da umerite eno mojemu gonjaču, temu frkulinu tule, — prav pošteno da mu jo date s svojo jezdno palico, ako bo še enkrat udaril mojega osla! — He, dragoman Mansur, vi, povejte temule pobu, da ne dovolim trpinčiti živali in da se naj sramuje svojega divjaštva! — Da, ti mali fantalin, o tebi govorim! Reži se mi in mi kaže svoje bele zobe kakor cigan klobasi! — Kaj mislite gospod Stephens, če bi splella par volnenih nogavic temule paglavcu bosopetemu, — ali bi jih nosil? Sirota, bos je, Ali ga pač bode pesek in kamenje —!»

«Ti ljudje ne potrebujejo ne volnenih in ne kakih drugih nogavic v teh vročih krajih, dobra gospodična Adams! se je oglašil polkovnik Cochrane, ki je jezdit pred njo. Navajeni so, da hodijo bos, in njihova koža na nogah je žuljava in trda kakor slonova. Povrh bi bile nogavice v par dneh raztrgane in kdo bi jim je zakrpal?»

Plačani so, da nas oslabijo.

Da bi slovenske volilce kolikor mogoče razcepili v mnogo malih in brezpomembnih stranic, so naši politični neprijatelji v Beogradu, Ljubljani in Zagrebu najeli razne častihlepne ljudi, da skušajo slovensko ljudstvo zaslepiti s praznimi obljubami. Tem častihlepni denarjaželjnim ljudem so Srbi, židovske banke, verizniki in bogati liberalni advokati dali na razpolago za volitve milijone.

Poglejmo samo dr. Novačana v Celju. Najel si je po vseh farah in občinah ljudi, ki sarijo z njegovo republikansko stranko. On jih mastno plača. Nadalje pošilja vsak teden okoli 10.000 izvodov «Republikanca» po vseh krajih. To stane ogromne svote. Kje je vzel dr. Novačan toliko denarja? Cela celjska okolica ve, da je dr. Novačan sam zapravil vse, kar je dobil od svojih roditeljev. S pisanjem pesmic in povesi si ni mogel zaslužiti stotisočakov. Javno je kot beli dan, da je dr. Novačan najel od liberalcev-milijonarjev in skorogotovo tudi srbijanskih bogatašev. Pašič, Pribičević in Zerjav vedo, da njihova «Samostojna» ne vleče več in je propadla. Radi tega so si najeli dr. Novačana, da bi ta zdrobil enotni nastop Slovencev v naši Slovenski ljudski stranki. Po celjskih kavarnah in gostilnah dr. Novačan tudi javno kaže velike svote denarja. Prej je bil do vratu zadolžen, a sedaj nosi naenkrat cele bale tisočdinarskih bankovcev. Možje, fantje-volilci, ali vam ni jasno, da je dr. Novačan najel in plačan od tistih, ki bi nas Slovence radi ugonobili? Take izdajice in politične lumpe naženite!

In odkod je vzele denar Samostojna? Sedaj hoče Mermolja izdajati v Mariboru nov list za volitve. Vsi vemo, da stanejo danes časniki silno visoke svote, stotisoče kron. Pucelj, Mermolja in Drogenik so sedeli v Beogradu pri koritu. Ne samo, da so si nakupili hiše, posestva in pohištva, založili so si tudi volilni fond ter tiskovni sklad s tezkimi stotisočaki. Kar pa jim manjka, pa jim da radodarni striček dr. Zerjav iz svojih bank. Saj jim je dal za zadnje volitve celih 400.000 K. In še hvalili so se s tem. Letos imajo samostojni pripravljene milijone, da bi zopet preslepili slovenske volilce. Zategadelj prerokujejo, da bodo letos nastopili z veliko silo proti nam. Vrgli bodo na tisoče papirja in ogromno denarja, da si kupijo vsaj toliko glasov nezavednih volilcev, da bi si ohranili vsaj dva poslance. Sami so že scagali in obupali nad samim seboj. Radi tega pa bodo napeli še zadnje sile, kakor nastreljeni lisjak. Svojega Drogenika in Mermolja bi še radi spravili skozi. A njih mrkli pogledi in škripanje z zobmi nam svedočijo, da so ure samostojnim zapeljivcem med slovenskim ljudstvom štete. Narod, le izreci svojo ostro sodbo nad njimi, ki so te zadnji dve leti pomagali gospodarsko in politično uničevati. To so ljudje, ki jim je bil ljubi srbski centralizem, nego od celega naroda zaželjena slovenska avtonomija. Dobili so za svoje grdo izdajstvo plačilo, kakor Judež Iškarijot. A za to plačilo so si kupili vrv, na kateri bo po volitvah visela ostudna «Samostojna» stranka.

Na Kranjskem pa nastopa znani odpadnik dr. Susteršič, kateri bi tudi rad razkosal slovo slovenskega ljudstva, da zadosti svojemu častihlepu. Šel si je v Beograd k Pašiču po denar za volitve. Pri nas na Stajerskem Susteršič in srbski radikali med Slovenci ne bodo dobili glasov.

Slovinci! Ne dajte se zapeljati kakor leta 1920 po agentih malih stranic, ki so vzdržane in plačane od naših narodnih in verskih nasprotnikov. V enotni fronti Slovenske ljudske stranke pojdemo v volilni boj!

Volitve v parlament 18. marca.

Kandidatne liste.

Glasovanje se bo vršilo s kroglicami, kakor dne 28. novembra 1920. Razlika bo ta, da na skrinjicah ne bo

«Kaj vse pravite! Torej mislite, da bi ne potrebovali nogavic —? Ampak poglejte tele vojake! Ali ni imenitno, da imamo častno stražo seboj, čeprav trdi gospod Fardet, da se nam ni ničesar bati?»

«To je le moje osebno mnenje, gospodična Adams! je hlastno dejal Fardet. «Morebiti misli gospod polkovnik Cochrane drugače.»

«To je le osebno mnenje gospoda Fardet,» je rekel polkovnik hladno. «Drugačno mnenje pa imajo o potrebi vojaškega spremstva častniki posadke v Wadi Halfa, ki odgovarjajo za varnost meje. — Končno, vsi smo si vsaj v tem edini, da taka «častna straža» naredi izlet zanimivejši in pokrajino slikovitejšo.»

V nepreglednih črtah, drug za drugim so vstajali krog njih pešeni valovi neizmerne puščave, — okamenelo morje, mrtev svet. In če so prijezdili na vrh peščenega griča, so gledali v sinji daljavi za seboj gorovje onstran Nila, čudne, raztrgane in razrite vrhove, ki so se izgubljali v vstajajoči sopari reke. — In na vrhovih bližnjih peščenih valov se je zdajpazdaj pojavil vitek vojak v sinjemodrem kroju, naglih korakov je hitel preko grebena s puško v roki. Za trenutek se je očrtavala bojevitost postava ostro na ozadju modrega neba. Nato pa je zginila v peskoviti globeli in kakih sto korakov v stran se je za hip prikazal drug vojak in naglo spet izginil —.

«Od kod pa jemlje egiptovska vlada tele črnce?» je vprašala Sadie in opazovala zanimivi prizor.

«Mislim sem, da bo treba v tej zadevi kakega pojasnila,» se je oglašil Stephens, ki je bil ves srečen, če je mogel storiti uslugo Amerikanci. «Naredil sem o stvari nekaj izvlečkov v ladijski knjižnici. Tule imam listek.

do več označene stranke, ampak imena kandidatov. Za celo mariborsko-celjsko okrožje, ki voli 15 poslancev, bo vsaka stranka postavila listovodjo, t. j. voditelja kandidatov. Ime voditelja kandidatne liste bo natiskano na prvem mestu. Za njim bo tiskano ime kandidata za vsak volilni okraj, a pod imenom kandidata ime njegovega namestnika. Lista kandidatov se mora predložiti okrožni sodnji (za Stajersko v Mariboru) najpozneje 25 dni pred volitvijo. Listo mora podpisati najmanj 100 (sto) volilcev. Nosilec ali načelnik kandidatne liste ne sme še posebej kandidirati za kak posamezni okraj. Posamezni okrajni kandidat pa lahko kandidira v dveh volilnih okrajih enega volilnega okrožja. Ko bodo po okrajih zaupniki stranke določili nosilca liste in posamezne okrajne kandidate, bo vodstvo stranke sestavilo celotno kandidatno listo. Poleg pisane glavne liste mora vsaka stranka (ki kandidira) predložiti okrožnemu sodišču še toliko tiskanih izvodov kandidatne liste, kolikor je volišč v celem okrožju. Na teh tiskanih kandidatnih listah bo tiskano le ime nosilca liste in pa ime dotičnega okrajnega kandidata ter njegovega namestnika. Ti tiskane liste bodo pritrjene na skrinjice vsakega volišča.

Volilni okraji.

V spodnještajersko-prekmursko-koroškem okrožju imamo 15 volilnih okrajev in sicer:

1. Brežiški (sestoječ iz sodnih okrajev Brežice in Sevnica).
2. Celjski (s. o. Celje—Vransko).
3. Gornjegrajski (s. o. Gornji grad).
4. Konjiški (s. o. Konjice).
5. Laški (s. o. Laško).
6. Ljutomerski (s. o. Ljutomer in Gornja Radgona).
7. Mariborski I (mesto Maribor, mariborskega sodnega okraja levi breg in sodni okraj St. Lenart).
8. Mariborski II (s. o. desni breg Drave in s. o. Slov. Bistrica).
9. Ormoški (s. o. Ormož).
10. Prevaljski (s. o. Prevalje).
11. Ptujski (s. o. Ptuj).
12. Slovenjgraški (s. o. Slovenjgradec, Marenberg in Soštanj).
13. Šmarnski (s. o. Kozje, Šmarje in Rogatec).
14. Dolnjelendavski (s. o. Dolnja Lendava).
15. Murskosobotski (s. o. Murska Sobota).

Koliko poslancev bo v celi državi.

Leta 1920 smo volili skupno 419, a letos 313 poslancev. Torej bo število poslancev za 106 manjše. Po deželah je število poslancev razdeljeno takole: Slovenija 26, Srbija in Makedonija 114, Hrvatska, Slavonija in Dalmacija 84, Bosna in Hercegovina 48, Banat, Bačka in Baranja 34, Črna gora 7. Slovenski in hrvaški kraji so prikrajšani glede števila poslancev na korist srbskim. Kako to? Srbi so zahtevali, da se kot merilo za dodelitev mandatov vzame ljudsko štetje iz leta 1910 in ne iz leta 1921. Zakaj? Ker je Srbija štela leta 1910 nad 1 milijon ljudi več kot sedaj po vojski. V prečasnih krajih pa razlika med 1910 in 1920 ni posebno velika. Tudi slovenski demokrati in samostojneži so glasovali za ta predlog srbskih strank.

Kaj je sedaj najbolj potrebno?

1. Za vsako volišče, (kakor leta 1920) prosimo krajevne odbore oziroma glavne zaupnike, da takoj pošljejo tajništvu Slovenske ljudske stranke v Mariboru (za celjsko okrožje tajništvu SLS v Celju) natančna imena predstavnikov in namestnikov stranke, ki bodo na dan volitve čuvarji volilne skrinjice (člani komisije). Predstavnik mora biti volilec, mora biti vpisan v imenik dotične občine, kjer se vrši volitev. Strankino tajništvo mora znati za natančen naslov predstavnika in njegovega namestnika in sicer tako, kakor je vpisan v imeniku. Predstavnik, ozirom njegov namestnik mora biti tak, ki je poznan po vseh občinah, ki so strnjene v eno volišče in mora biti ugleden mož ali mladenič. Biti mora tudi odločen, da bo znal v komisiji ščititi pravice naše stranke. Predstavniki bodo dobili pravočas-

VZ — nočem reči, kar sem bral o črnih v egiptovski službi. K desetemu sudanskemu polku egiptovske armade spadajo. Doma pa so v deželi Dinka in Silluk, kakor se imenujeta dva zamorska rodova južno od dežele derviševe, ob izvirku Nila, blizu ravnika.»

«Kako pa so torej prišli skozi kraje, katere imajo zasedene derviši?» se je ostro oglašil Headingly.

«Mislim, da ni bilo posebnih težkoč,» je rekel Fardet in pomenljivo pogledal Amerikanca.

«Kar jih je starejših,» je razlagal polkovnik Cochrane, «so služili v Egiptu že pred vstajajo derviševe. Mlajši pa so begunci, ki so ušli iz derviške vojske.»

«Mohamedani, ki zapustijo lastne rojake —?» se je neverno čudil Headingly. «In to povrh še v času, ko se bori ves mohamedanski svet gornjega Egipta za vero in svobodo —?»

«O, to se zgodi zelo pogosto! Ne mislite, da je ves črni Sudan zadovoljen s fanatičnimi derviši! Sudanci radi služijo Angležem in ponavljam vam, da so naši najboljši vojaki!»

«No, dokler jih ne potrebujemo,» se je oglašila gospodična Adams, «so prav zanimivi v svojih modrih suknhah in povečavajo slikovitost pokrajine. Pa če bi se kaj pripetilo, bi si res želela, da bi bili manj slikoviti, pa tem pogumnejši!»

«Glede njihovega poguma in njihove uporabnosti ste lahko brez strahu, gospodična Adams!» je dejal polkovnik. «O tem vas zagotavljam! Videl sem jih v boju in povem vam, da popolnoma zaupam vanje in v njihovo vztrajnost!»

(Dalje prihodnjič).